

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka v právní věci

žalobce: **M. V.**
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Černého 517/13, Praha 182 00

proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. dubna 2017, č. j. OD 346/17-2/67.1/17111/St

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Turnov ze dne 23. 1. 2017, č. j. OD/17/2578/AZD, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a byla mu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

2. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že dne 24. 9. 2016, na pozemní komunikaci I/35 v obci Turnov v úseku 50°35'18,1999"N, 15°8'38,9650"E - 50°35'13,6250"N, 15°8'41,5425"E GPS směr centrum, jako provozovatel motorového vozidla RZ x v rozporu s § 10 odst. 3 nezajistil, aby nedošlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti jím provozovaným vozidlem o 9 km/h v obci, kdy rychlostní limit měl být stanoven dopravní značkou č. B 20a na 80 km/h, rychlost vozidla žalobce tedy měla činit 89 km/h.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce napadl shora uvedené rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, v níž obsáhlé žalobní námitky shrnul do čtrnácti bodů. Námitky žalobce pojmenoval: dopravní značení, měření rychlosti, nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, vady výroku, protiústavnost, nezákonnost a vadnost změření rychlosti motorového vozidla, nekonkrétní určení spáchání přestupku, nezměření rychlosti Policií ČR a obecní policií, porušení práva na soukromí žalobce, neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou, neexistence znalosti principu fungování měřicího zařízení a nemožnost přezkoumat řádnost měření a neprovedení návodu k obsluze, nesprávná funkce měřicího zařízení na základě nedostatečné údržby, neexistence skutkové podstaty překročení nejvýše povolené rychlosti ve vymezeném úseku průměrnou rychlostí motorového vozidla, nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů.
4. Již na tomto místě soud předesílá, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Též podle judikatury Nejvyššího správního soudu je sice povinností správních orgánů a soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit, tuto povinnost ale nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Podstatné je, aby se vypořádaly se všemi základními námitkami účastníka řízení. Správní orgán či soud mohou na určité námitky reagovat také implicitně tím, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentují vlastní ucelený argumentační systém. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Opačný přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně u podání obsahujících zjevně absurdní námitky, k porušení zásady hospodárnosti řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 47/2012 – 58, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, a ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013 – 30, bod 41).
5. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV. odůvodnění. K prokázání svých tvrzení navrhl žalobce jako důkaz letecký snímek měřeného úseku, listiny prokazující majitele rychloměru, návod k obsluze rychloměru, protokoly o údržbě rychloměru. Závěrem žalobce navrhl zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 10. 7. 2017 v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a znovu shrnul všechny skutkové okolnosti i následné právní hodnocení.
7. Žalovaný uvedl, že ze záznamu o měření vyplývá jednoznačný závěr, jaký byl v daném úseku stanoven rychlostní limit a žalovaný považuje zajištěnou spisovou dokumentaci za dostatečnou k přijetí závěru, že jednání žalobce vykazuje znaky přestupku, a to v souladu s rozsudkem NSS ze dne 28. 11. 2016, č.j. 8 As 156/2016-35. K namítané protiústavnosti odkázal žalovaný na závěry rozsudku NSS ze dne 16. 6. 2016, č.j. 6 As 73/2016-40. Žalovaný nepřijal argument o vadě výroku, neboť v něm uvedl vše podstatné.
8. K umístění značky B 20a, upravující nejvyšší dovolenou rychlost, žalovaný uvádí, že tato je platná v průběhu křižovatky, kdy je za křižovatkou zopakována, přičemž v samotné křižovatce stále platí. Pokud by byl přijat názor žalobce, že by uvedená dopravní značka v prostoru křižovatky již neplatila, dopustil by se nezjištěný řidič vozidla závažnějšího přestupku a i žalobci by musela být uložena pokuta ve vyšším rozmezí. Místo přestupku je jednoznačně ve spisové dokumentaci uvedeno pomocí GPS souřadnic, jednoznačné je též to, že měření provedla Městská policie Turnov. Smlouva o pronájmu měřícího zařízení je veřejně přístupná na webových stránkách města Turnov. Žalovaný nemá žádné informace o tom, že by prováděním měření byla porušena práva na soukromí žalobce. K dalším námitkám žalobce žalovaný uvedl, že za dostatečné považuje, že spisová dokumentace obsahuje kopie ověřovacího listu a záznam o měření, z nichž vyplývá, že měřící zařízení je metrologicky ověřeno a lze jej používat ke kontrole dodržování maximální povolené rychlosti.
9. Žalobu navrhl jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Replika

10. Žalobce v replice odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2019, č.j. 44 A 33/2018-31, ze kterého citoval část týkající se požadavku na informování občanů o měření rychlosti. Dále zopakoval, že značka rychlostního limitu neplatila v celém měřeném úseku, a proto ji žalobce nemohl porušit. Pokud žalovaný tvrdí, že značka je za křižovatkou zopakována, jedná se o ničím nepodložené tvrzení. Žalobce dále poukázal na smlouvu mezi obcí Turnov a společností Czech Radar a.s., z níž plyne, že 60 % pokut, vybraných na základě měření pronajatým rychloměrem, plyne vlastníkovvi rychloměru. Správní orgán tvrdí, že rychloměr byl pronajat od společnosti AŽD Praha, s.r.o., nicméně z internetových stránek neplyne, že by jmenovaná společnost pronajímala rychloměr v místě, kde mělo dojít k přestupku. Stále je tedy pochybnost, zda na měření neparticipoval soukromoprávní subjekt.
11. Dne 27. 11. 2019 předložil žalobce obsáhlé podání týkající se anonymizace osobních údajů jak žalobce, tak jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu.

V. Jednání

12. Na jednání dne 4. 12. 2019 se nedostavil ani žalobce, ani jeho právní zástupce. Zástupkyně žalovaného odkázala na písemné vyjádření ze dne 10. 7. 2017. K replice se vyjádřila tak, že rozsudek Krajského soudu v Praze nemá souvislost s právě projednávanou věcí. Omezení rychlosti je platné v průběhu celé křižovatky. Smlouva o

pronájmu je zveřejněna na stránkách obce Turnov, není žádný finanční zájem firmy na tom, kolik se vybere na pokutách, tudíž námitku žalobce je v tomto směru nutné odmítnout.

VI. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Po prostudování správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž při tom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
14. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:
 - správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie města Turnov oznámení ze dne 26. 9. 2016, o přestupku v dopravě (automatizované měření), k němuž došlo dne 24. 9. 2016 ve 15:26 hod. na pozemní komunikaci I/35 v obci Turnov v úseku 50°35'18,1999"N, 15°8'38,9650"E - 50°35'13,6250"N, 15°8'41,5425"E GPS směr centrum, při řízení vozidla registrační značky, kdy řidič vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou dopravní značkou B 20a na 80 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem naměřena rychlost jízdy 92 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h rychlosti byla tedy naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 89 km/h, čímž řidič vozidla porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
 - záznam o měření ze dne 24. 9. 2016, 15:26 hod. obsahuje 4 fotografie vozidla, z nichž je patrné, o jaké vozidlo se jedná, vyznačen je čas průjezdu, doba průjezdu, lokalita, rychlost, verze měřidla; správní spis obsahuje též ověřovací list rychloměru
 - správní spis obsahuje rozhodnutí Krajského ředitelství policie Libereckého kraje ze dne 17. 12. 2015, které stanovuje úseky měření rychlosti stacionárními měřicí pro rok 2016, mimo jiné i na silnici I/35 v Turnově – průtah – před mostem přes Jizeru ve směru na Jičín
 - stanovení místní a přechodné úpravy provozu mimo jiné na silnici I/35 v Trutnově – před mostem přes Jizeru ve směru na Jičín – bylo provedeno na základě rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 15. 2. 2013, s účinností do 31. 12. 2016.
15. Na základě výzvy k uhrazení částky, adresované provozovateli vozidla (žalobci) - tento sdělil, že vozidlo v danou dobu řídil S. W., trvale bytem, doručovací adresa. Obě zásilky pro označeného řidiče – adresované na adresu trvalého pobytu i na adresu doručovací – se vrátily nedoručené. Vzhledem k tomu, že správní orgán nezjistil do šedesáti dnů skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, věc ve smyslu § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb. odložil. Následně oznámil provozovateli vozidla – žalobci – zahájení správního řízení ve věci obvinění ze spáchání správního deliktu, zároveň mu sdělil termín nařízeného ústního jednání.
16. Z protokolu o projednávání správního deliktu ze dne 4. 1. 2017 je zřejmé, že se M. V., ani jeho zástupce k ústnímu jednání nedostavili.
17. Dne 23. 1. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž rozhodl o spáchání správního deliktu žalobce a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč, jakož i povinnost

nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal zástupce žalobce (Odvoz vozu s.r.o.) odvolání, jímž napadl rozhodnutí „v plném rozsahu“. Podané odvolání nedoplnil žalobce ani po výzvě k odstranění nedostatků podání. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím dne 13. 4. 2017 tak, že jej zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.

18. Dále k jednotlivým žalobním bodům:

DOPRAVNÍ ZNAČENÍ

19. Žalobce namítal, že v rozhodnutí prvního stupně není odůvodněno, z jakého podkladu správní orgán dovodil, že na měřeném úseku platil rychlostí limit 80 km/h. I pokud by na začátku měřeného úseku byla osazena značka č. B 20a, neplatila by v celém úseku, neboť by její platnost byla ukončena křižovatkou. Žalobce uvedl, že značka č. B 20a není na daném místě vůbec umístěna.
20. Krajský soud k tomuto uvádí, že tato poprvé v žalobě namítaná skutečnost nebyla ve správním řízení žádným způsobem rozporována a nevyvolávala tak žádné pochybnosti. Nebylo proto ani povinností správních orgánů se jí nijak zvlášť zabývat, neboť v daném místě stanovený rychlostní limit byl zaznamenán jak v protokolu o dopravním přestupku, tak v úředním záznamu – oznámení o dopravním přestupku, a žalobcem nebyly tyto skutečnosti po celou dobu nikterak zpochybněny. Lze očekávat, že pokud by žalobce byl přesvědčen o tom, že příslušné dopravní značení v daném místě absentovalo, bylo by to jistě to první, co by každý uvedl na svou obranu. Z podkladů, shromážděných ve správním spisu, plyne zcela jasně, v jakém místě byl skutek spáchán, jaká regulace rychlosti v daném místě platila a že tedy byly naplněny všechny prvky objektivní stránky deliktu, pro který byl žalobce potrestán. Skutečnosti, ze kterých správní orgány vycházely, tvoří logický a uzavřený řetězec důkazů. Místo deliktu se shoduje jak v GPS souřadnicích měřicího zařízení, tak v rozhodnutích krajského ředitelství i krajského úřadu. Žalobce do těchto závěrů nevnesl v návaznosti na svou pasivitu ve správním řízení žádnou pochybnost, tudíž správní orgány nemusely nad rámec provedených důkazů provádět další dokazování kupř. opatřením obecné povahy, neboť k tomu neměly důvod. Ani žalobní argumentace závěry správních orgánů v tomto ohledu nikterak nezpochybnila. Postup správních orgánů proto krajský soud navzdory přesvědčení žalobce neshledal nepřezkoumatelným.

MĚŘENÍ RYCHLOSTI, NEZÁKONNOST A VADNOST ZMĚŘENÍ RYCHLOSTI MOTOROVÉHO VOZIDLA, NEZMĚŘENÍ RYCHLOSTI POLICIÍ ČR A OBEČNÍ POLICIÍ, NEOZNÁMENÍ ÚSEKU MĚŘENÍ RYCHLOSTI MOTOROVÝCH VOZIDEL DOPRAVNÍ ZNAČKOU, NEEEXISTENCE ZNALOSTI PRINCIPU FUNGOVÁNÍ MĚŘICÍHO ZAŘÍZENÍ, NESPRÁVNÁ FUNKCE MĚŘICÍHO ZAŘÍZENÍ

21. Další žalobní námitky týkající se samotného měření rychlosti a měřicího zařízení soud vypořádá v ucelené argumentaci, vyvracející námitky žalobce. K nim soud podotýká, že se jedná o opakovaně uplatňované námitky právního zástupce žalobce, přičemž jak konstatoval NSS, takové znovu a znovu opakované argumenty jsou „na samé hranici zneužití práva; obecným a opakujícím se tvrzením tohoto druhu nelze bez dalšího dávat shodnou váhu jako individualizovaným tvrzením, opřeným o konkrétní skutečnosti“ (rozsudek ze dne 28. 2. 2018, čj. 1 As 54/2017-38, bod 20). Krajský soud proto nebude vypořádávat každou jednotlivou dílčí námitku zvlášť.

22. Žalobce podotýká, že správní orgán se nijak nezabýval podmínkami měření rychlosti, které vyplývají zejm. z § 79a silničního zákona, kdy správní orgán vůbec neřešil, zda obecní policie měřila rychlost v součinnosti s Policií ČR, na úseku Policií ČR určeném, ani v tomto směru neprovedl potřebné dokazování. Stejně tak se správní orgán nezabýval tím, zda použitý rychloměr skutečně byl tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Rychloměr nebyl schopen pořídit snímek právě k okamžiku, kdy vozidlo žalobce vjíždělo/vyjíždělo do/z měřeného úseku. Překročení rychlosti tedy nebylo prokázáno. Vzhledem k tomu, že není zákon, který by umožňoval úsekové měření rychlosti, je výsledek úsekového měření rychlosti proti žalobci jako důkaz nepoužitelný. Žalobce je tak de facto trestán za překročení tempa jízdy, a nikoliv za individualizované provinění, a to překročení povolené rychlosti na konkrétním místě a v konkrétním čase. Jak se podává z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, překročení rychlosti bylo zjištěno pomocí kamer a softwaru k měření rychlosti, a to bez obsluhy kamery a použití softwaru Policií ČR, případně místní obecní policií. Policie ČR a ani místní obecní policie fakticky nezměřila rychlost motorového vozidla. Nevyjasněnou otázkou tak zůstává, kdo vlastně změřil překročení rychlosti. Žalobce dále namítal, že řidič jeho vozidla vůbec nebyl upozorněn, že v obci Turnov dochází k úsekovému měření vozidel, a to například pomocí speciální dopravní značky pro úsekové měření, kterou ostatně ani platný právní řád nezná. Žalobce zastává názor, že měření rychlosti bylo provedeno nesprávně, výsledek tohoto měření nebyl v řízení o správním deliktu nijak ověřen, a dále nebyl chybně proveden jako důkaz návod k obsluze měřicího zařízení, takže nikdo vlastně opravdu neví a ani nemůže zjistit, zda měření proběhlo správně, tj. ve smyslu návodu k obsluze měřicího zařízení. Žalobce tvrdí, že měřící zařízení nepracovalo správně. Z rozhodnutí o přestupku se nepodává, že by měřící zařízení bylo řádně udržováno.
23. Po prostudování správního spisu krajský soud dospěl k závěru, že správní orgán opatřil takové důkazy, na základě nichž lze učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění. Jedná se o situaci, navozenou v usnesení rozšířeného senátu 10 As 24/2015 ze dne 2. května 2017, kdy změna pasivního postoje obviněného ve správním řízení v aktivitu v soudním řízení zřejmě nepovede k jeho úspěchu. Citované usnesení přímo uvádí: „*Typicky tomu může být v situacích překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy, kdy bude závěr správního orgánu o naplnění skutkové podstaty přestupku podpořen navzájem nerozpornou a přesvědčivou sadou důkazů, přičemž teprve v žalobě přijde žalobce s obecnými a k věci se nijak blíže nevztahujícími důkazními návrhy ohledně možné chybovosti měřicího přístroje.*“
24. Dále krajský soud odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu (rozsudek č.j. 10 As 36/2019-33 ze dne 15.8.2019) s tím, že pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti je zpravidla dostatečné vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu silničního radarového rychloměru (viz např. rozsudky ze dne 14. 5. 2015, č.j. 7 As 83/2015-56, či ze dne 19. 8. 2016, č.j. 6 As 144/2016-36). Ačkoliv vždy záleží na okolnostech každého jednotlivého případu, uvedená kombinace podkladů v zásadě poskytne dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 správního řádu, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

25. Smlouva o nájmu a poskytování služeb rychloměru mezi AŽD Praha a městem Turnov spolu s dodatky je soudu k dispozici pro jeho úřední činnost, jinak veřejnosti dostupná též na stránkách města Turnov. Z obsahu uvedené smlouvy je zřejmé, že domněnka žalobce, že by na měření rychlosti v dané obci fakticky participoval soukromý vlastník rychloměru, je lichá. Krajský soud nepovažuje za nutné citovat celé znění této smlouvy, konkrétně poukazuje zejména na její článek V. nazvaný Předmět smlouvy, z něhož je zřejmé, že pronajímatel rychloměru nemůže žádným způsobem zasahovat do získávání důkazů a že celý proces jejich shromažďování je zcela pod kontrolou městské policie (viz zejména bod 7 tohoto článku). Z obsahu smlouvy plyne, že vlastník rychloměru nemá možnost měření rychlosti ani výstupů z něho ovlivňovat, ani do chodu měřicího zařízení zasahovat. Soukromoprávní subjekt tedy správnímu orgánu pouze poskytuje technické prostředky nezbytné pro výkon předmětné činnosti, tj. měřicí zařízení a software. Odměna za pronájem zařízení pro měření rychlosti je stanovena pevnou částkou, jak vyplývá z přílohy č. 3 citované smlouvy (nijak tedy nezávisí na objemu udělených pokut apod.).
26. Krajský soud konstatuje, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí výslovně uvedl, že skutek byl zjištěn na podkladě záznamu z automatizovaného silničního rychloměru používaného bez obsluhy. Dále v odůvodnění tento rychloměr správní orgán konkretizuje výrobním číslem, výrobcem a též ověřovacím listem (který je též součástí správního spisu). Z odůvodnění je dále patrné, že správní orgán dále vycházel z oznámení o podezření ze spáchání přestupku. Pokud se jedná o pojem „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“, podrobnou definici přináší Ministerstvo dopravy ve Stanovisku k determinaci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy ze dne 29. 5. 2013, č.j. 102/2013-160-OST/4, s jehož závěry se krajský soud plně ztotožňuje.
27. Již jen na základě výše uvedených důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy. Pořízený záznam dokumentuje dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo, ze kterého jsou patrné typ, tovární značka vozidla a registrační značka. Jedná se tak o jedinečný, nezaměnitelný a neopakovatelný důkaz, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, s doložením ověřovacího listu daného měřidla. Správní orgány vycházely při svém rozhodování ze záznamu o měření, ke kterému je doložena fotodokumentace, která rovněž obsahovala záznam automatizovaně naměřených informací. Všechny tyto listiny jsou ve vzájemném souladu a je možné je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu dané věci.
28. K dodržení ustanovení § 79a zákona o silničním provozu krajský soud konstatuje, že dle citovaného ustanovení může rychlost vozidel na pozemních komunikacích měřit pouze Policie České republiky a obecní policie. Ze správního spisu je zřejmé, že místo měření bylo policií k měření rychlosti určeno. K námitce neoznámení úseku měření krajský soud pouze konstatuje, že z platné právní úpravy povinnost oznámení úseku měření rychlosti dopravní značkou nevyplývá. Více pak nepovažuje soud za nutné se námitkou zabývat.
29. Žalobcem vznesené námitky v tomto směru proto nejsou důvodné.

NEZBYTNÉ KROKY KE ZJIŠTĚNÍ PACHATELE PŘESTUPKU

30. V tomto žalobním bodě žalobce namítl, že správní orgán neprovedl nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Krajský soud je přesvědčen, že byly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu ve smyslu § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgán v nyní posuzované věci učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Krajský soud je přesvědčen, že byly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu ve smyslu § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Po provozovateli vozidla lze legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči poskytuje. Pokud vyjde najevo, že provozovatelem vozidla uvedené údaje jsou nesprávné či neaktuální, jde toto zjištění k tíži provozovatele vozidla. Za takové situace nejsou správní orgány povinny činit na základě údajů provozovatele rozsáhlá pátrání po údajném pachateli přestupku (srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016 – 35 nebo ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016 – 17).
31. Jak plyne z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. Lze citovat z přílehlavého recentního rozsudku Nejvyššího správního soudu, který uzavřel, že: *„Mají-li správní orgány reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Pokud ovšem provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, která je nekontaktní, osobu žijící v zahraničí, osobu, které se nedaří doručovat, případně tato osoba odepře podat vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích nebo dochází-li k řetězení označených osob, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení věci či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 158/2018 – 40 ze dne 14. června 2019).
32. Po prostudování správního spisu krajský soud neshledal na postupu správního orgánu žádné pochybení, neboť správní orgány postupovaly zcela v souladu se zákonem a s aktuální judikaturou soudů. Rovněž tato námitka proto není důvodná.

VADY VÝROKU, NEKONKRÉTNÍ URČENÍ MÍSTA SPÁCHÁNÍ PŘESTUPKU, NEEXISTENCE SKUTKOVÉ PODSTATY PŘEKROČENÍ NEJVÝŠE POVOLENÉ RYCHLOSTI

33. Žalobce dále namítal absenci ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona ve výroku rozhodnutí. Naplnění daného ustanovení je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši. Správní orgán I. stupně na str. 7 svého rozhodnutí dostačujícím způsobem popsal, jakými kritérii se při určení výměry pokuty řídil. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že v prvostupňovém rozhodnutí neshledal žádnou nesprávnost ani nezákonnost. Stejně tak i krajský soud shledal kritéria správního orgánu I. stupně v naprostém souladu s ustanovením § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Krajský soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu je zřejmé, že správní orgán vyměřil pokutu s ohledem na zákonná kritéria uvedená v § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu a dostal tak své povinnosti. Námitka absence odkazu na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu není důvodná.

34. Krajský soud konstatuje, že žalobce zcela opominul princip úsekového měření rychlosti spočívající v tom, že není měřena momentální rychlost jedoucího vozidla v tom kterém místě, ale že je měřena průměrná rychlost vozidla v určitém úseku. To samozřejmě předpokládá, že rychlost vozidla v průběhu průjezdu měřeného úseku kolísá (tedy při měření rychlosti v obci může třeba i opakovaně klesnout pod povolenou hranici 50 km/h). To však nic nemění na tom, že je měřena průměrná rychlost v daném úseku a překročení hranice povolené rychlosti v měřeném úseku tvoří jeden přestupek (potažmo jeden správní delikt). Žalovaný ve svém rozhodnutí označil místo spáchání správního deliktu souřadnicemi GPS a označením místní komunikace, popř. ulice. Dle soudu jde o nejpřesnější údaj o místě spáchání přestupku, a to ve spojení se specifikací místa měření právě s využitím dopravního značení, nacházejícího se na začátku a konci měřeného úseku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 6 As 189/2016 – 24).
35. Nelze přitom přehlížet, že v průběhu samotného správního řízení nebyl žalobce nijak krácen na právu na obhajobu, neboť veškeré údaje o místě spáchání přestupku byly zřejmé z podkladů rozhodnutí shromážděných správními orgány. Podklady rozhodnutí tedy nabízely žalobci zcela jednoznačnou identifikaci vytýkaného jednání včetně konkrétního místa jeho spáchání a nic mu tedy nebránilo, aby tomu přizpůsobil svou procesní obranu. Přesto však žalobce zůstal po celou dobu správního řízení zcela pasivní a širokou paletu námitek si ponechal až do řízení před správním soudem.
36. Soud neshledal na postupu správních orgánů nic závadného. Proto je nedůvodná též námitka směřující k nekonkrétnímu určení místa spáchání přestupku.
37. Jako další žalobní bod uplatnil žalobce námitku, že platný právní řád skutkovou podstatu přestupku spočívající v překročení nejvýše dovolené rychlosti na základě úsekového měření rychlosti, tedy překročení nejvýše dovolené průměrné rychlosti, v rámci delší trasy nezná. Dle § 79a zákona o silničním provozu je policie a obecní policie oprávněna za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích měřit rychlost vozidel. To může být realizováno různým způsobem, tomu uvedené znění zákona vůbec nebrání. V praxi jde buď o měření rychlosti okamžité, nebo o měření rychlosti průměrné (tzv. úsekové měření rychlosti). Druhá z uvedených metod je v zásadě pro řidiče vozidel příznivější, neboť eliminuje třeba i náhodný exces (vyvolaný např. výjimečnou situací na pozemní komunikaci), v jehož důsledku dojde k překročení povoleného rychlostního limitu pouze na jednom místě či ve velmi krátkém úseku. Princip úsekového měření rychlosti popsal krajský soud již shora. Žalobce tedy nemá pravdu v tom, že zákon tzv. úsekové měření rychlosti neumožňuje (a to jenom proto, že tento pojem není zákonem výslovně definován).

PROTIÚSTAVNOST

38. Důvodná není ani žalobní námitka, podle níž § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s ústavou, ústavními principy a základními právy. Návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, podle nějž „provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem,“ již projednal Ústavní soud. Dospěl přitom k závěru, že tato odpovědnost provozovatele vozidla není v rozporu s ústavním pořádkem (viz náleze ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16).

39. Současně lze zmínit, že již v prosinci 2015 bylo Ústavním soudem posuzováno i ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, které na § 10 odst. 3 navazuje. Ústavní soud návrh na zrušení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

PORUŠENÍ PRÁVA NA SOUKROMÍ ŽALOBCE

40. V tomto žalobním bodu namítal žalobce porušení svého práva na soukromí dle čl. 7 Listiny základních práv a svobod a práva na ochranu před neoprávněným shromažďováním osobních údajů dle čl. 7 Listiny, ke kterému dle jeho názoru dochází v důsledku plošného a hromadného fotografování všech motorových vozidel (včetně osádky vozu, poznávací značky atd.) projíždějících danou obcí, kde je umístěno automatické měřicí zařízení, a to i těch, která se žádného protiprávního jednání nedopustí. Dle § 24a odst. 1 zákona o obecní policii zpracovává obecní policie osobní údaje, které potřebuje k plnění úkolů podle tohoto nebo zvláštního zákona. Dle odst. 2 obecní policie poskytuje osobní údaje podle odstavce 1 policii, orgánům obce a dalším orgánům veřejné moci, je-li to nutné k plnění jejich úkolů. Dle § 24b odst. 1 téhož zákona je obecní policie oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejich úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu. Ve spojení s ustanovením § 79a zákona o silničním provozu je tedy zřejmé, že k činnosti, kterou žalobce obecní policii vytýká, tedy k pořizování obrazových záznamů motorových vozidel v souvislosti s měřením jejich rychlosti, je obecní policie zákonem výslovně zmocněna a oprávněna, a to včetně zpracovávání údajů, které k plnění svých úkolů dle zákona o obecní policii nebo jiného zvláštního zákona potřebuje.
41. Ze spisové dokumentace je zřetelné, že žalovaný přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí v plném rozsahu. Krajský soud uzavírá, že záznamy pořízené rychloměrem dokumentují dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo, ze kterého jsou patrný typ, tovární označení vozidla a registrační značka. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením. Všechny listiny ve správním spisu jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tak přisvědčil žalovanému v tom, že takto zjištěný skutkový stav byl dostatečný a nevzbuzoval žádné důvodné pochybnosti. Žádné z uvedených námitek žalobce tedy přisvědčit nemohl.
42. V žalobě byl obsažen nesouhlas s tím, aby byly osobní údaje žalobce a jeho právního zástupce zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, a to včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci, kterou žalobce navíc bohatě rozvedl v doplňujícím podání. Krajskému soudu je z vlastní rozhodovací činnosti známo, že se jedná o běžnou součást žalob podávaných výše uvedeným právním zástupcem, přičemž bylo ze strany Nejvyššího správního soudu opakovaně judikováno, že je anonymizace účastníků řízení dostatečným způsobem zajištěna (uvedeny jsou pouze iniciály). Pokud se jedná o právního zástupce, krajský soud k tomu dodává, že

zveřejňování jeho osobních údajů v souvislosti s výkonem advokátní praxe obecně podléhá jinému právnímu režimu, resp. požívá jinou míru právní ochrany. Ve zbytku lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 8 As 64/2018-44. Zveřejňování údajů na stránkách Nejvyššího správního soudu nespadá do působnosti krajského soudu, tento se proto žádostí dále nezabýval.

V. Závěr a náklady řízení

43. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti krajský soud po projednání a přezkoumání věci žalobu jako nedůvodnou zamítl ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
44. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 4. prosinec 2019

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu